Молодий і лагідний Дубок
Під весняним дощиком промок;
Обтрусився, глянув на хмарки,
Випустив рожеві два листки
І завзято, хоч малий ще зріс,
Вітрові устав напереріз:
— Не пущу на жито й пшениці,—
Висушиш ти, Вітре, корінці!

Засміявся Вітер на Дубка,
Не злякався Вітер малюка.
Кличе Бурю: — Буре, закрути.
Забіяці віку вкороти!

І летить
На чорному коні
Чорна Буря
В чорному вбранні!

Чорні хмари небо облягли,
Трави захитались, полягли...
Крутить Буря, не вщуха й на мить.
Гне Дубка,
А він собі стоїть!
Шелестить листками: — Не біда!
Он крізь хмари Сонце прогляда!